

Arrest

nr. 288 746 van 9 mei 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 11 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 december 2022 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. SOMERS, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart op 17 september 2015 te zijn aangekomen in België. Hij dient op dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. Op 4 april 2016 wordt hem de vluchtelingenstatus toegekend. Hij wordt in het bezit gesteld van een verblijfskaart geldig tot 15 juni 2021.

Op 30 oktober 2020 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van drie jaar en wordt ontzet uit zijn rechten zoals bedoeld in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek gedurende vijf jaar. Op 3 maart 2021 wordt hij opnieuw veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van tien maanden met probatie-uitstel.

Op 19 oktober 2021 trekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de CGVS) zijn vluchtelingenstatus in. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 273 401 van 30 mei 2022 de beslissing bevestigt.

Op 8 december 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijf, aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 december 2022. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*“naam : W. D.
voornaam : S.
geboortedatum : (...)1985
geboorteplaats: Goob Weyn
nationaliteit : Somalië*

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf om de volgende redenen van openbare orde:

Op 17/09/2015 bent u aangekomen in België en u heeft op dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming ingediend bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) heeft u vervolgens op 04/04/2016 de vluchtelingenstatus toegekend. Als een gevolg van deze beslissing bent u thans in het bezit van een B-kaart, laatst geldig tot 15/06/2021.

Op 30/10/2020 werd u door de correctionele rechtbank van Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar omwille van verkrachting van meerderjarigen met verzwarende omstandigheden, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens meerderjarigen met verzwarende omstandigheden, voyeurisme door opname, tonen, toegankelijk maken of verspreiden van opnames betreffende voyeurisme en belaging.

Op grond hiervan werd op 25/02/2021 in toepassing van artikel 49, § 2, tweede lid, en artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een vraag tot intrekking van uw vluchtelingenstatus overgemaakt aan het CGVS.

Vervolgens werd u op 03/03/2021 opnieuw definitief veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van tien maanden met probatie-uitstel drie jaren voor het verkopen van verdovende middelen.

Op 07/09/2021 werd u door het CGVS gehoord in het kader van de evaluatie van uw internationale beschermingsstatus teneinde u de mogelijkheid te bieden alle elementen aan te brengen die het behoud van uw verblijfsrecht kunnen rechtvaardigen.

Het CGVS heeft vervolgens op 19/10/2021 uw vluchtelingenstatus ingetrokken in toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een beslissing waarvan u op 21/10/2021 in kennis werd gesteld. Het CGVS was in haar beslissing van oordeel dat er dient vastgesteld te worden dat het misdrijf waarvoor u werd veroordeeld dermate ernstig is dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar vormt voor de samenleving. Volledigheidshalve wijzen we erop dat het CGVS in haar beslissing van 19/10/2021 van oordeel was dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Somalië.

Op 23/11/2021 heeft u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een schorsend beroep ingediend tegen de intrekking van uw vluchtelingenstatus. De RVV heeft op 02/06/2022 de beslissing van het CGVS echter in beroep bevestigd. De RVV stelde in haar arrest van 02/06/2022 het volgende: “Aan de hand van de in de bestreden beslissing toegedichte vaststellingen dringt zich actueel een intrekking van de vluchtelingenstatus op, omdat niet kan betwijfeld worden dat verzoeker een gevaar

vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet."

Derhalve staat het vast dat uw vluchtelingenstatus definitief werd ingetrokken in toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 en dat de minister of zijn gemachtigde in toepassing van artikel 21 van de wet van 15 december 1980 en dat de minister of zijn gemachtigde uw verblijfsrecht kan beëindigen in toepassing van artikel 21 van de wet van 15 december 1980.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf wordt in toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan of met het gevaar dat van u uitgaat en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt eveneens rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor uw familieleden.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming heeft u op 13/10/2015 bij DVZ verklaard dat u sinds uw geboorte tot uw komst naar België steeds in het land van herkomst verbleven heeft, met andere woorden voor een periode van bijna 30 jaar. DVZ stelt derhalve vast dat u op heden 7 jaar in België verblijft en dat u bijgevolg het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht. Volgens uw verklaringen was u er steeds tewerkgesteld en heeft u er een familiaal netwerk. De loutere vaststelling dat u op heden 7 jaar op regelmatige wijze in België verblijft, is op zich dan ook niet voldoende om van een dermate diepgaande integratie in de Belgische samenleving te getuigen dat deze beslissing niet zou genomen kunnen worden.

Op 10/10/2022 werd u door DVZ in de gevangenis van Wortel een vragenlijst in het kader van het hoorrecht betekend, teneinde u de mogelijkheid te bieden om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). U verzocht om een bijkomende termijn om deze vragenlijst in te vullen. Deze bijkomende termijn werd u door DVZ toegekend.

Op 04/11/2022 heeft u DVZ een ingevulde vragenlijst bezorgd, samen met volgende bijlagen: huurcontract; huwelijksakte; verblijfstitel van uw echtgenote; gezinssamenstelling; verblijfstitels van uw kinderen; attesten van het schoolbezoek van uw kinderen; bel- en bezoekgeschiedenis gevangenis; certificaat Nederlandse les; inschrijvingsbewijs LIGO 2022-2023; attest leefloon; verschillende nieuwsartikelen; reisadviezen Somalië.

In het kader van het hoorrecht heeft u verklaard dat u noch het Nederlands, noch het Frans machtig bent. Uit de door u neergelegde documenten blijkt wel dat u recent Nederlandse lessen heeft gevolgd. DVZ stelt echter vast dat u deze lessen pas in 2022 heeft gevolgd, op het ogenblik dat u reeds meer dan 6 jaar in België verbleef en op het ogenblik dat uw vluchtelingenstatus door het CGVS reeds werd ingetrokken en u dus op de hoogte was dat uw verblijfsrechtelijke situatie in heroverweging werd genomen.

Het louter volgen van deze Nederlandse lessen kan dus geenszins als een verregaande inspanning tot integratie worden gezien. DVZ stelt immers vast dat dit de enige opleiding is die u gevolgd heeft en dat u doorheen uw regelmatig verblijf van ruim 7 jaar nog niet eerder tewerkgesteld was in België. DVZ merkt immers op dat uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u gedurende de periode 01/05/2016 en 31/05/2020 leefloon heeft genoten. Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat er in uw hoofde sprake is van enige pogingen tot integratie. Uit uw administratief dossier blijkt immers dat u op 03/03/2021 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van tien maanden met probatie- uitstel drie jaren voor het verkopen van verdovende middelen. U heeft er dus voor geopteerd om uw inkomen niet op een regelmatige basis te verwerven, maar om uw inkomen te verwerven aan de hand van het verkopen van drugs en dit bovenop uw leefloon.

DVZ kan dan ook enkel vaststellen dat er in uw hoofde geenszins sprake is van enige poging tot integratie. Het is pas op het ogenblik dat uw verblijfsrechtelijke situatie in heroverweging wordt genomen dat u zich inschrijft voor Nederlandse lessen, niettegenstaande u reeds sinds 2016 in het Vlaamse gewest woont. Daarnaast bracht u geen enkel bewijs van integratie aan, noch een attest van inburgering

of bewijze van tewerkstelling. Bovendien wijzen we erop dat het volgen van opleidingen, inburgerings- en taalcursussen en het genieten van tewerkstelling in België, slechts enkele aspecten zijn die blij zouden kunnen geven van integratie. Het behoort immers tot een normale attitude dat u na een verblijf van 7 jaar een officiële landstaal leerde, een inburgeringscursus volgde en tewerkstelling genoot of daar ten minste ernstige inspanningen toe ondernam.

DVZ dient echter vast te stellen dat er in uw hoofde hiervan geen sprake is en stelt de afwezigheid vast van enige poging tot integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving. Daartegenover heeft u het merendeel van uw leven in het land van herkomst doorgebracht, groeide u er op en is de officiële landstaal uw moedertaal. DVZ kan dan ook niet vaststellen dat uw banden met België sterker zouden zijn dan de banden met uw land van herkomst.

Bovendien wijst DVZ erop dat zelfs in het geval u bijkomende inspanningen tot integratie zou hebben ondernomen, dit geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat u in België definitief veroordeeld werd voor feiten van openbare orde die dermate ernstig zijn dat het CGVS uw vluchtelingenstatus heeft ingetrokken in toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980. Op 30/10/2020 werd u immers door de correctionele rechtbank van Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar omwille van verkrachting van een meerderjarige met verzwarende omstandigheden, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens meerderjarigen met verzwarende omstandigheden, voyeurisme door opname, tonen, toegankelijk maken of verspreiden van opnames betreffende voyeurisme en belaging.

Uit het vonnis van 30/10/2020 blijkt dat u niet alleen een vrouw op een gewelddadige wijze verkracht heeft, maar dat u haar hierbij ook gefilmd heeft. Het slachtoffer werd nadat ze door u verkracht werd, nog herhaaldelijk belaagd. De correctionele rechtbank van Antwerpen was in haar vonnis van 30/10/2020 dan ook van oordeel dat de feiten bijzonder ernstig zijn en getuigen van een gebrek aan respect voor de fysieke, seksuele en psychische integriteit van het slachtoffer.

DVZ herhaalt bovendien dat het CG VS in haar beslissing van 19/10/2021 van oordeel was dat: “er dient vastgesteld te worden dat het misdrijf waarvoor u werd veroordeeld dermate ernstig is dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar vormt voor de samenleving. Uit uw persoonlijk gedrag blijkt immers dat u geen enkele vorm van respect had voor de fysieke, seksuele en psychische integriteit van het slachtoffer. Artikel 55/3/1, 6 1 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf ”

Bovendien was eveneens de RVV van oordeel dat u een gevaar voor de samenleving vormt. De RVV stelde in haar arrest van 02/06/2022 immers het volgende: “Aan de hand van de in de bestreden beslissing toegedichte vaststellingen dringt zich actueel een intrekking van de vluchtelingenstatus op, omdat niet kan betwijfeld worden dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet. ”

DVZ is dan ook gebonden aan het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen, de beslissing van het CGVS en het arrest van de RVV en kan derhalve niet anders dan vaststellen dat er in uw hoofde sprake is van een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid en dat u een actueel en reëel gevaar voor de openbare orde vormt.

Bovendien is deze veroordeling van de correctionele rechtbank van 30/10/2020 geen alleenstaand feit. Op 03/03/2021 werd u immers opnieuw definitief veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van tien maanden met probatie-uitstel drie jaren voor het verkopen van verdovende middelen.

Derhalve stelt DVZ vast dat er in uw hoofde niet enkel sprake is van een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid, maar eveneens dat er in uw hoofde een gebrek aan pogingen tot integratie is. Uit het hoorrecht blijkt geenszins dat u enige poging tot integratie heeft ondernomen, noch legde u bewijzen van integratie, een attest van inburgering of bewijzen van tewerkstelling voor. Bovendien herhalen we dat het volgen van opleidingen, inburgerings- en taalcursussen en het genieten van tewerkstelling in België, slechts enkele aspecten zijn die blij kunnen geven van integratie. Het zou immers slechts van een normale attitude getuigen dat u na een verblijf van 7 jaar een officiële landstaal

leerde, een inburgeringscursus volgde en tewerkstelling genoot of daar ten minste ernstige inspanningen toe ondernam. DVZ dient echter vast te stellen dat dit niet het geval is.

Daarnaast wijst DVZ erop dat u er geen graten in zag om een andere persoon op een gewelddadige manier te verkrachten en om het slachtoffer nadien herhaaldelijk te belagen. Dat u zich daarenboven eveneens met het verkopen van drugs heeft beziggehouden, wijst er nogmaals op dat er in uw hoofde sprake is van de afwezigheid van enige poging tot integratie. DVZ wijst bovendien op de vaststelling van het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 03/03/2021 waarin de correctionele rechtbank het volgende stelde in verband met de straf en de strafmaat: "De door W. gevraagde werkstraf is geen gepaste straf. Deze is immers niet uitvoerbaar, aangezien hij onvoldoende het Nederlands machtig is en evenmin vlot kan communiceren in een andere courante taal in Vlaanderen. "

Hieruit blijkt dan ook dat u op het moment van dit vonnis, na een ononderbroken en regelmatig verblijf van ruim meer dan 5 jaar in België, nog steeds in de onmogelijkheid verkeert om u verstaanbaar te maken in een courante taal in Vlaanderen. Dit getuigt dan ook niet alleen van een gebrek aan integratie, maar van een manifest gebrek aan enige pogingen tot integratie.

Uit het arrest van de RVV van 02/06/2022 blijkt dat u bij de RVV verklaard heeft dat de beslissing van het CGVS geen rekening zou houden met de omstandigheden waarin u zich bevindt, met name het gegeven dat u een geïntegreerd gezin met zeven kinderen heeft en dat u al gedurende 7 jaar in België verblijft. DVZ stelt echter vast dat u geenszins weet aan te tonen waaruit die eventuele integratie dan zou moeten blijken. Nergens uit het dossier blijkt dat u enige opleiding zou hebben gevolgd in België, noch dat u tewerkgesteld zou zijn in België. Bovendien blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 03/03/2021 dat u geenszins een landstaal machtig bent. Dat er rekening dient gehouden te worden met uw integratie is dan ook niet meer dan een ongefundeerde stelling en doet geenszins afbreuk aan het feit dat u veroordeeld bent voor bijzondere ernstige feiten en dat u een actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

RVV stelde in haar arrest van 02/06/2022 dan ook dat: "De Raad treedt de bestreden beslissing bij dat de integratie van verzoeker en zijn gezin, alsook diens lang verblijf geen afbreuk doen aan het oordeel in het arrest van 30 oktober 2020. Dit gegeven werpt geen ander licht op de ernst van de door hem gepleegde feiten, waarvoor hij definitief veroordeeld is. Dit geldt eveneens voor verzoekers spijt en zijn voornemen tot rehabilitatie."

Bijgevolg kan de DVZ niet anders dan vaststellen dat uit de beslissing van het CGVS, het arrest van de RVV en de vonnissen van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 30/10/2020 en 03/03/2021 blijkt dat er in uw hoofde geen sprake is van enige integratie die het nemen van deze beslissing zou verhinderen en dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Nadat u uw slachtoffer verkracht heeft, heeft u er zich niet van weerhouden om het slachtoffer nog herhaaldelijk te belagen. Dit getuigt dan ook van een gebrek aan normbesef en schuldinzicht, waardoor het door DVZ geenszins kan uitgesloten worden dat u dergelijk gedrag niet zal herhalen.

Bij de heroverweging van uw verblijfsrecht wordt naast het bestaan van banden met uw land van verblijf eveneens rekening gehouden met uw gezins- en familielevens. Uit het hoorrecht blijkt dat u in België samenwoont met uw echtgenote en uw 7 minderjarige kinderen, die allen verblijfsrecht hebben in België. Op 08/09/2022 heeft het CGVS immers de vluchtelingenstatus toegekend aan uw echtgenote en uw minderjarige kinderen. Derhalve wijzen we erop dat noch uw echtgenote, noch uw minderjarige kinderen het voorwerp uitmaken van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht.

Hoewel het vaststaat dat u een gezinsleven in België onderhoudt en deze beslissing een impact op uw gezinsleven en uw gezinsleden kan hebben, merken we op dat dit gezinsleven er u klaarblijkelijk niet van weerhouden heeft om herhaaldelijk strafbare feiten van openbare orde te plegen.

DVZ wijst er immers op dat de feiten waarvoor u door de correctionele rechtbank veroordeeld bent op 30/10/2020 en 03/03/2021 hebben plaatsgevonden op het ogenblik dat uw gezinsleden reeds in België verbleven op basis van gezinshereniging met u. Op het ogenblik dat u bijzonder ernstige feiten van openbare orde heeft gepleegd - namelijk de verkrachting van een andere persoon - kon u redelijkerwijs verwachten dat deze feiten een invloed konden hebben op uw verblijfsrecht en dus ook voor uw gezinsleden. Niettemin heeft dit er u niet van weerhouden om deze feiten te plegen.

Indien deze beslissing dan ook een zekere negatieve impact heeft op uw gezinsleven of op uw gezins- en familieleden, merken we op dat deze volledig toe te wijzen valt aan uw eigen persoonlijk gedrag waarvoor u de volledige verantwoordelijkheid draagt. U heeft zichzelf bezondigd aan bijzonder ernstige feiten die geleid hebben tot de situatie waarin u nu verkeert. Bovendien heeft deze beslissing enkel betrekking op u en niet op uw echtgenote of kinderen. Zij behouden immers hun verblijfsrecht. Uw kinderen kunnen hun recht op onderwijs en alle andere kinderrechten onverminderd blijven uitoefenen.

Bij de afweging van artikel 8, tweede lid, van het EVRM, wordt dan ook niet betwist dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van datzelfde artikel 8 van het EVRM. Dat een beëindiging van uw verblijf een negatieve impact kan hebben op het welzijn van uw echtgenote en uw minderjarige kinderen is mogelijk. Hiermee wordt evenwel voorbijgegaan aan het feit dat uw persoonlijk gedrag, waar u de volledige verantwoordelijkheid voor draagt, aan de grondslag ligt van de huidige situatie waarin uw echtgenote en uw kinderen momenteel verkeren, evenals de potentiële bijkomende negatieve impact op hun welzijn.

Dienaangaande herhaalt DVZ dat eveneens de RVV in haar arrest van 02/06/2022 stelde dat de aanwezigheid van uw gezinsleden geen afbreuk doet aan het oordeel van het vonnis van 30/10/2020. DVZ wijst er dan ook op dat de RVV het volgende stelde: "Dit gegeven werpt geen ander licht op de ernst van de door hem gepleegde feiten, waarvoor hij definitief veroordeeld is."

Er kan in het kader van artikel 8, tweede lid, van het EVRM dan ook slechts besloten worden dat u een actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde. De loutere aanwezigheid van uw echtgenote en negen kinderen in België doet dan ook geen afbreuk aan het gevaar dat u vormt voor de openbare orde en rechtvaardigt uw verblijf geenszins.

Bovendien stelt deze beslissing enkel een einde aan uw verblijfsrecht. Dit impliceert dat u geen wettig verblijf in België meer geniet, doch wordt u geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Bijgevolg kan u nog steeds contact onderhouden met uw in België aanwezige gezinsleden.

Daarnaast blijkt uit het dossier dat u eveneens een in België verblijvende tante en een nicht heeft. Deze maken echter geenszins deel uit van uw gezinskern.

Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing.

We herhalen dat het CGVS van oordeel was dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst gezien een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. We wijzen er dan ook op dat deze beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijf. Dit impliceert dat u geen wettig verblijf in België meer geniet, doch wordt u geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Onderhavige beslissing impliceert dus geen gedwongen verwijdering naar uw land van herkomst.

Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd en eventuele gevolgen voor u en uw familie rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.

Omwille van redenen van openbare orde wordt er krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een einde gemaakt aan uw verblijf."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 21 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing verwijst naar de twee veroordelingen ten gevolge van feiten de afgelopen jaren. Uit het dossier blijkt dat het een verkrachting betreft en verkoop van verdovende middelen.

Verwerende partij stelt dat uit deze zaken overduidelijk blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die het beëindigen van het recht op verblijf rechtvaardigen.

Hoewel verzoeker niet ontkent dat dit zeer ernstige feiten betreffen, was dit de eerste keer dat hij in aanraking kwam met het gerecht. Hij pleegde eerder geen feiten.

De feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld in 2020-2021 kaderen dan ook in een moeilijke periode waarin verzoeker een slechte relatie had met alcohol (notities persoonlijk onderhoud cgvs d.d. 07.09.2021, hierna genoemd IMPO p. 9).

Hij was verslaafd en dit heeft zijn gedrag op belangrijke wijze beïnvloed. De reden dat hij zijn toevlucht in de drank zocht, was omwille van het feit dat bepaalde familiale zaken hem erg kwetsbaar maakten.

Zijn moeder beschuldigde hem er immers van niet voor zijn kinderen die in Somalië achterbleven te hebben gezorgd.

Verzoeker begrijpt dat dit geen excuus kan en mag zijn om zich te laten gaan in alcoholmisbruik en het plegen van misdrijven.

Verzoeker uitte dan ook zijn oprechte en diepe spijt die hij ervaart met betrekking tot de feiten (NPO p. 8-10, RvV nr. 273 401 van 30 mei 2022 p. 5, 7 en 8).

Verzoeker onthoudt zich nu van het gebruik van alcohol.

Hieruit blijkt dat hij een les getrokken heeft uit zijn veroordelingen. Bovendien heeft hij de intentie zijn gedrag te verbeteren. Zo volgde hij Nederlandse lessen om zijn integratie te bevorderen, en met het oog op tewerkstelling (stuk 3).

Zonder de invloed van alcohol gelooft verzoeker oprecht dat hij geen feiten meer zal plegen. Hij wil een betekenisvol leven leiden voor zijn familie. Dit kan echter niet wanneer hij zijn verblijfsrecht verliest.

Hierom verzoekt hij een nieuwe kans te mogen krijgen, hoewel verzoeker de misdrijven en veroordelingen niet wenst te betwisten

Ondanks het feit dat hij de misdrijven en veroordelingen niet wenst te betwisten, verzoekt hij u te oordelen dat het hier niet gaat om ernstige redenen van openbare' orde.

Krachtens artikel 21 Verblijfswet kan er alleen een einde worden gemaakt aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid

Verweerder verwijst in bestreden beslissing naar de notie 'openbare orde'.

Conform de rechtspraak nr. 250 878 van 12 maart 2021 van Uw raad, dienen de begrippen 'openbare orde' en 'nationale veiligheid' volgens de Europese rechtspraak van het Hof van Justitie te worden uitgelegd (eigen onderlijning):

2.3.3. De Raad wijst erop dat de voormelde wetsbepalingen werden ingevoegd om middelen aan de administratie te geven om sneller en efficiënter op te treden wanneer de openbare orde of de nationale veiligheid is bedreigd. De begrippen 'openbare orde' en 'nationale veiligheid' waarvan hier sprake, werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen "rechtstreeks uit de richtlijnen" werden gehaald. Tevens werd het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze benadrukt. Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever "hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79;

arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)" (Pari.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, pp. 19-20).

Desondanks verzoeker niet betwist dat hij een probleem had, waarvoor hij thans oplossingen zoekt, en derhalve ook beseft dat de hem opgelegde veroordelingen definitief zijn, meent hij dat er geen sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Verzoeker kwam nooit eerder in contact met het gerecht. De gepleegde feiten kaderen in een periode van alcoholmisbruik. Verzoeker beseft dat hij een alcoholproblematiek heeft, en is hieraan aan het werken.

Verzoeker toont wel degelijk een schuldinzicht, en de oprechtheid om fouten uit het verleden enigszins goed te maken.

Verzoeker hoopt dat uit het geheel van het concrete dossier blijkt dat er onvoldoende evenredig rekening werd gehouden met alle elementen.

Tweede onderdeel,

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt." (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken." (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480)

Hoewel verzoeker zijn vluchtelingenstatus werd ingetrokken heeft hij tot op heden nog verblijfsrecht.

De bestreden beslissing wil dit verblijfsrecht echter intrekken.

Verzoeker stelt zich de vraag of verwerende partij wel rekening heeft gehouden met het gevolg van haar beslissing.

Immers werd eerder, in de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus en de daaropvolgende bevestiging van de Raad gesteld dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggedleid naar Somalië en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 Verbljfwet.

Bovendien wordt dit bevestigd in de bestreden beslissing.

Deze beslissing stelt letterlijk dat verzoeker geen wettig verblijf in België meer geniet, doch wordt er ook geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. De bestreden beslissing impliceert geen gedwongen verwijdering naar het land van herkomst.

Met deze beslissing duwt Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker met andere woorden in de illegaliteit.

Hij verliest zijn verblijfsrecht, wat impliceert dat hij niet legaal zal kunnen werken en geen papieren zal hebben, maar hij kan de facto ook niet terug naar Somalië. Hij kan nergens naartoe.

Verzoeker wordt in de illegaliteit gedwongen en elke kans op rehabilitatie wordt hem ontnomen. Hoewel verzoeker zijn leven wenst herop te bouwen, Nederlands te leren, te werken, zal dit allemaal onmogelijk zijn eens zijn verblijfsrecht wordt ingetrokken.

Dit gaat tegen alle redelijkheid in.

Derde onderdeel,

De bestreden beslissing zou verzoeker ontnemen van al zijn grondrechten en hem in de illegaliteit dwingen.

Dit zou ertoe leiden dat verzoeker geen menswaardig leven meer zal kunnen leiden.

Hij kan immers zonder papieren niet werken, niet in zijn levensonderhoud voorzien, geen onderwijs volgen, geen eigendom verwerven.

Bovendien kan hij geen beroep doen op de sociale zekerheid. De gevolgen hiervan zijn niet te overzien. Indien verzoeker enige ziekte zou krijgen, of een ongeluk zou voorhebben, zou hij niet de nodige zorg kunnen krijgen.

Het zou onmogelijk zijn voor verzoeker nog een menswaardig bestaan te leiden. Dit vormt een schending van artikel 3 EVRM. Dit verbod van een onmenselijke en vernederende behandeling is absoluut, de eigen bijdrage van verzoeker aan het ontstaan van deze situatie is niet relevant (Selmouni/Frankrijk, 28 juli 1999, §95; Ierland/Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 163; Soering/Verenigd Koninkrijk, 7 juli 1989, § 88; en Chahal/Verenigd Koninkrijk, 15 November 1996, § 79). Verzoeker zou vast komen te zitten in deze onmenselijke situatie. Hij kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst, en kan ook in België niet legaal leven.

Bovendien kan hij niet weg uit België om elders zijn leven opnieuw aan te vatten, aangezien zijn echtgenote en zeven kinderen hier wonen. Daarenboven heeft hij ook geen papieren om legaal naar het buitenland te reizen.

Vierde onderdeel,

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"I. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn briefwisseling."

Verzoeker trouwde nog in Somalië met zijn huidige echtgenote. Zij kregen in Somalië samen zes kinderen.

In oktober 2017 kwamen zijn echtgenote en kinderen via gezinshereniging naar België. In België kreeg verzoeker een zevende kind met zijn echtgenote.

Tot op heden vormt verzoeker een hecht gezin met zijn echtgenote en kinderen. Zijn kinderen bezoeken hem regelmatig in de gevangenis en zij bellen dagelijks (stuk 4).

Dat het recht op een gezinsleven niet zou worden geschonden gezien er geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, en dat verzoeker contact kan onderhouden met zijn familieleden in België is zeer cynisch.

Zoals in het vorige onderdeel uiteengezet wordt verzoeker door de bestreden beslissing de facto in de illegaliteit geduwd en ontnomen van al zijn grondrechten.

Uw Raad suggereerde in een eerder arrest dat er geen verplichting bestaat in België te blijven en dat verzoeker even goed naar een ander land kan verhuizen. (RvV nr. 224 735 van 8 augustus 2019, p. 14-15).

Verzoeker heeft echter geen enkele connectie met eender welk land behalve Somalië, waar hij niet terug naartoe kan, en België waar men hem zijn grondrechten wil ontnemen.

Deze maatregel is dusdanig verregaand dat het hele gezin zal ontwricht worden. Indien verzoeker dient te verhuizen om zijn grondrechten te kunnen genieten zou hij zijn gezinskern moeten breken en zijn

vrouw en kinderen in België achterlaten. Indien hij in België blijft, lijdt het hele gezin onder de illegale situatie waarin verzoeker moet leven.

In ieder denkbare situatie vormt deze beslissing een schending van artikel 8 EVRM.”

2.2 Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar twee eerdere veroordelingen. Verzoeker erkent dat de feiten ernstig waren doch hij meent ook dat de feiten moeten gezien worden in het licht van zijn toenmalig problematisch alcoholgebruik. Hij vraagt nu een nieuwe kans aangezien hij zonder alcohol geen feiten meer zal plegen en hij thans een betekenisvol leven wil leiden voor zijn gezin. Hij heeft Nederlandse lessen gevolgd om zijn integratie te bevorderen. Hij meent dan ook dat hij heden geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving. Hij ziet zijn fouten in en heeft spijt en wenst dit recht te zetten.

Artikel 21 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. (...)”

Artikel 23 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten. Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

In de bestreden beslissing wordt aangaande de redenen van openbare orde of nationale veiligheid het volgende gemotiveerd:

“Op 30/10/2020 werd u door de correctionele rechtbank van Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar omwille van verkrachting van meerderjarigen met verzwarende omstandigheden, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging jegens meerderjarigen met verzwarende omstandigheden, voyeurisme door opname, tonen, toegankelijk maken of verspreiden van opnames betreffende voyeurisme en belaging.

(...)

Vervolgens werd u op 03/03/2021 opnieuw definitief veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van tien maanden met probatie-uitstel drie jaren voor het verkopen van verdovende middelen.

(...)

Het CGVS heeft vervolgens op 19/10/2021 uw vluchtelingenstatus ingetrokken in toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een beslissing waarvan u op 21/10/2021 in kennis werd gesteld. Het CGVS was in haar beslissing van oordeel dat er dient vastgesteld te worden dat het misdrijf waarvoor u werd veroordeeld dermate ernstig is dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar vormt voor de samenleving. Volledigheidshalve wijzen we erop dat het CGVS in haar beslissing van 19/10/2021 van oordeel was dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en dat u noch direct of indirect mag worden teruggedleid naar Somalië.

Op 23/11/2021 heeft u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een schorsend beroep ingediend tegen de intrekking van uw vluchtelingenstatus. De RVV heeft op 02/06/2022 de beslissing van het CGVS echter in beroep bevestigd. De RVV stelde in haar arrest van 02/06/2022 het volgende: “Aan de hand van de in de bestreden beslissing toegedichte vaststellingen dringt zich actueel een intrekking van de vluchtelingenstatus op, omdat niet kan betwijfeld worden dat verzoeker een gevaar

vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet."

In weerwil van verzoekers betoog verwijst verweerder niet enkel naar de twee eerdere veroordelingen doch eveneens naar de beslissing van de CGVS die met toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet de vluchtelingenstatus heeft ingetrokken en het arrest van 2 juni 2022 van de Raad die na hoger beroep vaststelt dat de intrekking van de vluchtelingenstatus zich opdringt *"omdat niet kan betwijfeld worden dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet"*. In de mate verzoeker van mening is dat hij geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving kan hij bijgevolg niet worden gevolgd.

Daar waar verzoeker verwijst naar de Nederlandse lessen die hij heeft gevolgd en zijn integratie kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat verweerder hiermee rekening heeft gehouden. De beslissing motiveert dienaangaande immers:

"Het louter volgen van deze Nederlandse lessen kan dus geenszins als een verregaande inspanning tot integratie worden gezien. DVZ stelt immers vast dat dit de enige opleiding is die u gevolgd heeft en dat u doorheen uw regelmatig verblijf van ruim 7 jaar nog niet eerder tewerkgesteld was in België. DVZ merkt immers op dat uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u gedurende de periode 01/05/2016 en 31/05/2020 leefloon heeft genoten. Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat er in uw hoofde sprake is van enige pogingen tot integratie. Uit uw administratief dossier blijkt immers dat u op 03/03/2021 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van tien maanden met probatie- uitstel drie jaren voor het verkopen van verdovende middelen. U heeft er dus voor geopteerd om uw inkomen niet op een regelmatige basis te verwerven, maar om uw inkomen te verwerven aan de hand van het verkopen van drugs en dit bovenop uw leefloon.

DVZ kan dan ook enkel vaststellen dat er in uw hoofde geenszins sprake is van enige poging tot integratie. Het is pas op het ogenblik dat uw verblijfsrechtelijke situatie in heroverweging wordt genomen dat u zich inschrijft voor Nederlandse lessen, niettegenstaande u reeds sinds 2016 in het Vlaamse gewest woont. Daarnaast bracht u geen enkel bewijs van integratie aan, noch een attest van inburgering of bewijze van tewerkstelling. Bovendien wijzen we erop dat het volgen van opleidingen, inburgerings- en taalcursussen en het genieten van tewerkstelling in België, slechts enkele aspecten zijn die blijk zouden kunnen geven van integratie. Het behoort immers tot een normale attitude dat u na een verblijf van 7 jaar een officiële landstaal leerde, een inburgeringscursus volgde en tewerkstelling genoot of daar ten minste ernstige inspanningen toe ondernam.

DVZ dient echter vast te stellen dat er in uw hoofde hiervan geen sprake is en stelt de afwezigheid vast van enige poging tot integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving. Daartegenover heeft u het merendeel van uw leven in het land van herkomst doorgebracht, groeide u er op en is de officiële landstaal uw moedertaal. DVZ kan dan ook niet vaststellen dat uw banden met België sterker zouden zijn dan de banden met uw land van herkomst."

Het oordeel dat er geen sprake is van een integratie, is niet kennelijk onredelijk nu verzoeker na ruim 7 jaar regelmatig verblijf geen bewijzen van tewerkstelling, noch een attest van inburgering- opleidingen- en/of taalcursussen kan bijbrengen. Uit het vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 3 maart 2021 blijkt bovendien dat hij geenszins een landstaal machtig is. Verzoeker heeft zich overigens pas op het ogenblik dat zijn verblijfsrechtelijke situatie in heroverweging werd genomen, ingeschreven voor Nederlandse lessen. Verzoeker doet geen afbreuk aan de beoordeling in de bestreden beslissing door opnieuw te wijzen naar de Nederlandse lessen.

De Raad treedt verweerder bij in zijn beoordeling dat verzoekers integratie en het volgen van Nederlandse lessen geen afbreuk doen aan de veroordelingen en het arrest van de Raad van 273 401 waarin de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus door de CGVS wordt bevestigd. De integratie en het volgen van Nederlandse lessen werpen geen ander licht op de ernst van de door hem gepleegde feiten, waarvoor hij definitief veroordeeld is. Dit geldt eveneens voor verzoekers spijt en zijn voornemen om een betekenisvol leven te leiden voor zijn gezin. Overigens merkt verweerder in de bestreden beslissing op dat zijn gezinsleven hem niet ervan heeft weerhouden om herhaaldelijk strafbare feiten van openbare orde te plegen. De feiten waarvoor verzoeker is veroordeeld hebben immers plaatsgevonden op het ogenblik dat zijn echtgenote en zeven kinderen reeds in België verbleven op basis van gezinshereniging met verzoeker.

Wat de rechtspraak van de Raad betreft waarnaar verzoeker verwijst, kan worden opgemerkt dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking kennen.

De schending van artikel 21 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

In het tweede onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel door geen rekening te houden met de 'niet-terugleidingsclausule' in de beslissing van de CGVS, bevestigd door de Raad. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verliest zijn verblijfsrecht en mag bijgevolg niet werken en wordt gedwongen in de illegaliteit te leven. Hij kan *de facto* niet naar Somalië en hij kan nergens naartoe. Hij kan zijn leven niet meer heropbouwen.

Het feit dat verzoeker actueel niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst laat de mogelijkheid voor verweerder onverlet om na te gaan of verzoeker, nadat hij zijn straf(fen) heeft ondergaan, naar een ander land kan worden teruggeleid. Door aan te geven dat hij door de bestreden beslissing wordt 'gedwongen' in de illegaliteit te leven omdat hij niet kan terugkeren naar Somalië lijkt verzoeker de Raad te willen uitnodigen om zich uit te spreken over het beleid dat verweerder voert. Het komt evenwel niet toe aan de Raad om zich te mengen in beleidskwesties. Los van de vaststelling dat verzoeker schijnbaar uit het oog verliest dat hij toen hij over een verblijfstitel beschikte er ook voor opteerde om 'op illegale wijze in zijn levensonderhoud te voorzien' kan de Raad slechts herhalen dat verzoeker verkeerdelijk vertrekt vanuit de veronderstelling dat verweerder enkel rekening kan houden met een mogelijke terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst. Rekening houdende met het feit dat een ander land kan worden gezocht waar verzoeker zich eventueel kan vestigen en dat het tevens niet uitgesloten is dat de situatie in verzoekers land van herkomst wijzigt, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing niet onredelijk noch onzorgvuldig is.

De schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

In het derde onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM doordat de bestreden beslissing hem dwingt een mensonwaardig bestaan te leiden. Hij zal niet kunnen werken, niet in zijn levensonderhoud kunnen voorzien, geen onderwijs kunnen volgen, geen eigendom kunnen verwerven, geen beroep kunnen doen op de sociale zekerheid en in geval van ziekte of ongeluk niet de nodige zorg kunnen krijgen. Hij kan ook niet weg uit België aangezien zijn echtgenote en zeven kinderen hier wonen en hij beschikt overigens niet over de nodige reisdocumenten om legaal naar het buitenland te reizen.

Het feit dat verzoeker niet legaal in het Rijk kan verblijven en dat de commissaris-generaal het advies verstrekke om verzoeker niet terug te leiden naar Somalië houdt echter niet in dat verzoeker in een situatie terechtkomt die van die aard en hardheid is dat kan worden gesteld dat hij wordt onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. De Raad houdt hierbij rekening met het feit dat niet blijkt dat verzoeker – die volgens de informatie die aan de Raad werd bezorgd van zijn vrijheid is beroofd – zelf dient in te staan voor zijn levensonderhoud. Daarnaast dient ook te worden aangegeven dat personen die op onwettige wijze in België verblijven, ook wanneer zij niet van hun vrijheid zijn beroofd, dringende medische hulp kunnen genieten en een beroep kunnen doen op bepaalde vormen van bijstand die onder meer wordt verstrekt door niet-gouvernementele organisaties. Er blijkt evenmin dat verzoeker niet de mogelijkheid heeft om in een ander land dan België te verblijven en bij uitbreiding zijn echtgenote en kinderen. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat de situatie in Somalië nog evolueert zodat niet kan worden geoordeeld dat het advies van de commissaris-generaal een blijvende hinderpaal zal vormen voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst en dus niet zonder meer kan worden besloten dat zijn situatie uitzichtloos is.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

In het vierde onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. In oktober 2017 hebben zijn echtgenote en kinderen hem vervoegd in België op grond van gezinshereniging. Het zevende kind is in België geboren. Zij zijn een hecht gezin en zijn kinderen bezoeken hem regelmatig in de gevangenis en zij bellen hem dagelijks. In België kan hij niet blijven doordat zijn grondrechten hem zijn ontnomen. Hij heeft geen enkele connectie met een andere land behalve Somalië, alwaar hij niet terug kan. Hoe dan ook wordt het hele gezin ontwricht door de bestreden beslissing aangezien hij ofwel moet verhuizen om zijn grondrechten te kunnen genieten maar

dan moet hij zijn vrouw en kinderen achterlaten en ofwel blijft hij in België maar dan lijdt het hele gezin onder zijn illegale situatie.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Overeenkomstig artikel 23 van de vreemdelingenwet dient de beslissing tot beëindiging van het verblijf uitsluitend gebaseerd te zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en dient niet op economische gronden berusten. Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie. Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij of zij zich beroept. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een ‘fair balance’ tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- of privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

In de bestreden beslissing wordt aangaande het gezinsleven van verzoeker het volgende gemotiveerd:

"Hoewel het vaststaat dat u een gezinsleven in België onderhoudt en deze beslissing een impact op uw gezinsleven en uw gezinsleden kan hebben, merken we op dat dit gezinsleven er u klaarblijkelijk niet van weerhouden heeft om herhaaldelijk strafbare feiten van openbare orde te plegen.

DVZ wijst er immers op dat de feiten waarvoor u door de correctionele rechtbank veroordeeld bent op 30/10/2020 en 03/03/2021 hebben plaatsgevonden op het ogenblik dat uw gezinsleden reeds in België verbleven op basis van gezinshereniging met u. Op het ogenblik dat u bijzonder ernstige feiten van openbare orde heeft gepleegd - namelijk de verkrachting van een andere persoon - kon u redelijkerwijs verwachten dat deze feiten een invloed konden hebben op uw verblijfsrecht en dus ook voor uw gezinsleden. Niettemin heeft dit er u niet van weerhouden om deze feiten te plegen.

Indien deze beslissing dan ook een zekere negatieve impact heeft op uw gezinsleven of op uw gezins- en familieleden, merken we op dat deze volledig toe te wijzen valt aan uw eigen persoonlijk gedrag waarvoor u de volledige verantwoordelijkheid draagt. U heeft zichzelf bezondigd aan bijzonder ernstige feiten die geleid hebben tot de situatie waarin u nu verkeert. Bovendien heeft deze beslissing enkel betrekking op u en niet op uw echtgenote of kinderen. Zij behouden immers hun verblijfsrecht. Uw kinderen kunnen hun recht op onderwijs en alle andere kinderrechten onverminderd blijven uitoefenen.

Bij de afweging van artikel 8, tweede lid, van het EVRM, wordt dan ook niet betwist dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van datzelfde artikel 8 van het EVRM. Dat een beëindiging van uw verblijf een negatieve impact kan hebben op het welzijn van uw echtgenote en uw minderjarige kinderen is mogelijk. Hiermee wordt evenwel voorbijgegaan aan het feit dat uw persoonlijk gedrag, waar u de volledige verantwoordelijkheid voor draagt, aan de grondslag ligt van de huidige situatie waarin uw echtgenote en uw kinderen momenteel verkeren, evenals de potentiële bijkomende negatieve impact op hun welzijn.

Dienaangaande herhaalt DVZ dat eveneens de RVV in haar arrest van 02/06/2022 stelde dat de aanwezigheid van uw gezinsleden geen afbreuk doet aan het oordeel van het vonnis van 30/10/2020. DVZ wijst er dan ook op dat de RVV het volgende stelde: "Dit gegeven werpt geen ander licht op de ernst van de door hem gepleegde feiten, waarvoor hij definitief veroordeeld is. "

Er kan in het kader van artikel 8, tweede lid, van het EVRM dan ook slechts besloten worden dat u een actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde. De loutere aanwezigheid van uw echtgenote en negen kinderen in België doet dan ook geen afbreuk aan het gevaar dat u vormt voor de openbare orde en rechtvaardigt uw verblijf geenszins.

Bovendien stelt deze beslissing enkel een einde aan uw verblijfsrecht. Dit impliceert dat u geen wettig verblijf in België meer geniet, doch wordt u geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Bijgevolg kan u nog steeds contact onderhouden met uw in België aanwezige gezinsleden.

(...)

Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing."

Het gezinsleven van verzoeker wordt niet betwist door verweerder.

De Raad wijst op het bepaalde in artikel 23, § 2 van de vreemdelingenwet, dat wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in artikel 21 van de vreemdelingenwet, overweegt te nemen, hij rekening houdt met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die verzoeker heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden. Deze bepaling verzekert dat de in toepassing van artikel 21 van de vreemdelingenwet genomen beslissing, zoals *in casu*, wordt genomen met eerbiediging van artikel 8 van het EVRM en in dit verband een individueel onderzoek en een concrete belangenafweging wordt doorgevoerd.

Uit het citaat van de bestreden beslissing hierboven blijkt dat de verweerder overeenkomstig artikel 23, § 2 van de vreemdelingenwet, rekening heeft gehouden met de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker en met het gezinsleven in België en de banden met België heeft afgewogen tegen de beëindiging van het verblijfsrecht van onbeperkte duur van openbare orde. Dit komt neer op een impliciete, maar zekere toetsing aan artikel 8 van het EVRM, waarbij de elementen van het gezinsleven worden afgewogen tegen de belangen van de Belgische staat.

In de mate verzoeker betoogt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met artikel 8 van het EVRM en hierbij geen belangenafweging of evenredigheidsstoetsing is doorgevoerd in het licht van zijn gezinsleven, kan hij niet worden gevolgd. Er werd rekening gehouden met de elementen van een gezinsleven met zijn echtgenote en zeven minderjarige kinderen. In de bestreden beslissing wordt op uitvoerige wijze gemotiveerd waarom deze elementen van een gezinsleven in België niet opwegen tegen de beëindiging van het verblijfsrecht.

Verzoeker is vooralsnog van zijn vrijheid beroofd en krijgt regelmatig bezoek van zijn kinderen in de gevangenis. Deze 'ontwrichtte situatie' heeft verzoeker evenwel volledig aan zich zelf te danken, zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt. Waar verzoeker stelt dat hij België zal moeten verlaten om te kunnen genieten van zijn grondrechten, toont hij niet aan dat hij niet de mogelijkheid heeft om in een ander land dan België of Somalië te verblijven. Evenmin toont verzoeker aan dat zijn echtgenote en kinderen worden verhinderd hem te vervolgen in een ander land dan België en Somalië. De Raad herhaalt dat bovendien kan worden opgemerkt dat de situatie in Somalië nog evolueert zodat niet kan worden geoordeeld dat het advies van de commissaris-generaal een blijvende hinderpaal zal vormen voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst en dus niet zonder meer kan worden besloten dat zijn situatie uitzichtloos is.

Verzoeker kan, in het licht van hetgeen vooraangaat, dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing zijn familiale belangen onevenredig zwaar aantast. Hij toont niet aan dat de gemachtigde bij het treffen van deze maatregel geen billijke afweging heeft gemaakt tussen zijn gezinsleven met zijn partner en kinderen en de belangen van de Belgische samenleving bij het voeren van een effectieve immigratiecontrole en het bewaken van de openbare orde. De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is zij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Verzoeker brengt geen concrete argumenten naar voor die aantonen dat de doorgevoerde belangenafweging en toetsing in het licht van artikel 8 van het EVRM als disproportioneel zijn te beschouwen. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN